

Valse woke-revolutie versterkt establishment

Posted on 12 december 2020 by Coen de Jong

De woke-revolutie is vals, ze claimt een monopolie op de waarheid terwijl de boodschap zorgvuldig geconstrueerde propaganda is. Maar omdat ze wordt omarmd door de gevestigde partijen en belangen versterkt ze de positie van de groep mensen die het toch al voor het zeggen had.

Pakweg 5 jaar geleden heeft in Nederland een onderstroom van [woke](#)-ideologie voet aan de grond gekregen bij enkele vakgroepen, bij enkele politieke partijen en in activistenclubs. Zoals vrijwel elke trend in Nederland komt ook deze uit de Verenigde Staten. Een eigentijdse verspreider van de ideologie is Ibram X. Kendi die [oproept](#) tot de oprichting van een Department of Anti-Racism en tot ideologische zuiveringen van het overheidsapparaat.

Wetenschap, taal en de gehele maatschappij zijn volgens deze denkwijze intrinsiek racistisch. Een blanke danwel witte huidskleur is bewijs van aangeboren negatieve eigenschappen en verplicht de bezitter ervan tot boetedoening. Het afleggen van het oude past in de traditie van revoluties.

Bedreiging van onze grondrechten

Wokeness is razendsnel geradicaliseerd en is inmiddels een verwarrend mengsel van de pseudowetenschappelijke [critical race theory](#) ('kritische rastheorie') en beweringen over gender die rechtstreeks ingaan tegen de biologie en de medische wetenschap. De beginselen van antidiscriminatie, gelijkheid voor de wet en grondrechten zijn op geen enkele manier schatplichtig aan de woke ideologie. Sterker nog, de woke-ideologie vormt – met zijn inherent op ras gebaseerde aannames – een bedreiging voor de grondrechten van ons allemaal.

Overal sijnpielen inmiddels elementen van de woke-ideologie door: in musea, publieke instellingen en universiteiten. Mede onder invloed van D66-ministers als Ingrid van Engelshoven en Sigrid Kaag, want D66 wil zich op deze onderwerpen profileren tegenover 'het populisme' en voelt de adem in de nek van electorale concurrent GroenLinks.

Academische en bestuurlijke belangenverstrengeling

In Amsterdam bestelde wethouder Rutger Groot Wassink van GroenLinks een historisch onderzoek bij het Internationale Instituut voor Sociale Geschiedenis. Directeur van het IISG is Leo Lucassen, die in de media ongeclausuleerd de BLM-beweging steunt. Het onderzoek stond onder leiding van [Pepijn Brandon](#), lid van de Trotskistische Internationale Socialisten die zij-aan-zij lopen met [GroenLinks](#). Van tevoren stond vast dat de conclusie van het onderzoek ging zijn dat de rol van Amsterdam in de slavernij 'veel groter was dan gedacht'.

Brandon en diverse van zijn medeonderzoekers beklagen zich in de media immers al jaren over 'slavernijbagatellisering' waarbij ze tegelijk historici die andere conclusies trekken – zoals Piet Emmer – [verdacht proberen te maken](#). Groot Wassink gaf aan dit onderzoek te gaan gebruiken als rechtvaardiging voor zijn vooraf al vastgelegde beleid, namelijk dat Amsterdam over moet gaan tot excuses voor de slavernij en (op termijn) herstelbetalingen. Een dergelijke academische en bestuurlijke belangenverstrengeling kan in Nederland zonder zelfs maar de kleinste kritische noot in de media plaatsvinden.

Verdelende identiteitspolitiek

Wokeness is de directe tegenhanger van de identiteitspolitiek van rechts, die in de VS onder aanvoering van Steve Bannon – de voormalige campagneleider van Donald Trump – naar grote hoogten is gestuwd. In Nederland is PVV-leider Geert Wilders – afkomstig uit de VVD waar hij een comfortabele positie bekleedde – diep in de identiteitspolitiek beland. Wilders bewondert inmiddels de autoritaire Hongaarse premier Victor Orban en de Poolse nationalisten van Recht en Rechtvaardigheid. FVD-leider Thierry Baudet hangt theorieën aan waarin ‘cultuurmarxistische’ partijen uit zijn op de vernietiging van Nederland. Met liberalisme of democratie hebben zowel de woke-ideologie als het nieuwe rechtsnationalisme niets van doen.

Spookbeelden over een gramsciaanse of oikofobe machtsgreep ten spijt zijn er geen aanwijzingen van een samenhangend masterplan binnen de bovenlaag van Nederland. Wel zijn er genoeg signalen van sterke reflexen tot zelfbehoud bij machthebbers: die zijn zoekende, weten niet meer waarop ze kunnen leunen om hun macht te behouden en voelen dat hun electorale fundering op drijfzand staat. Dan ontstaat vanuit de bovenlaag de reflex om iedereen die ook maar enigszins kritisch is op die bovenlaag of afwijkende meningen openbaart verdacht te maken

Kritiekloos napraten als disciplineringsmiddel

De Amerikaanse theatermaker CJ Hopkins [schreef](#) in 2017 in een essay getiteld ‘Why Ridiculous Propaganda Still Works’ dat het propageren van een officieel ‘narratief’ een disciplineringsmiddel is. Openlijk instemmen met de ‘officiële waarheid’ van het moment is een loyaliteitstest. Banen, carrières en levensonderhoud hangen af van het kritiekloos napraten van het officiële narratief. Hopkins’ Engels is te mooi om te vertalen:

‘It is often most effective when those who are forced to robotically repeat it know that it is utter nonsense, as the humiliation of having to do so cements their allegiance to the ruling classes’.

In Nederland is het natuurlijk niet wezenlijk anders. Banen, financiering en invloed in sectoren als musea en podiumkunsten hangen in toenemende mate af van het publiekelijk tonen van loyaliteit aan de woke-ideologie.

‘De pijn van Akwasi’

Bestond vóór 2020 al een dwingende consensus, de coronacrisis duwde politiek en media nog meer op een kluitje. 1 juni 2020 kan gelden als de dag dat de woke-ideologie officieel onderdeel is gemaakt van de consensus en het officiële narratief. Burgemeester van Amsterdam Femke Halsema gebruikte een valide demonstratie tegen racisme als aftrap om de woke-ideologie boven elke kritiek te verheffen. ‘De pijn van Akwasi’ was vanaf die dag minstens zo belangrijk als de grootste gezondheids- en economische crisis sinds 1945.

Als een adaptieve monoliet beweegt de gevestigde partijstructuur mee. Mark Rutte begon opeens beladen en sterk ideologische begrippen als ‘systemisch racisme’ te gebruiken. De zichtbare aanjagers van de wokeness, zoals Black Lives Matter, KOZP en The Black Archives zijn natuurlijk al lang niet meer de drijvende kracht. Het is precies andersom: de activisten staan in dienst van de machthebbers, waar ze financieel en voor toegang tot de media van afhankelijk zijn.

De kiezer wil liever wat anders

Wat vindt de Nederlandse kiezer er van? Het rapport ‘aanhoudend wisselvallig: Nationaal Kiezersonderzoek 2017’ onder de redactie van politicoloog Tom van der Meer vermeldt: ‘Nooit eerder verloren regeringspartijen zoveel zetels. Nooit eerder was de samenstelling van de Tweede Kamer zo gefragmenteerd. En nooit eerder haalden de traditionele gevestigde partijen – CDA, PvdA en VVD – gezamenlijk zo weinig zetels (...). De linkse partijen bezetten gezamenlijk slechts 42 zetels in het parlement – een evenaring van het naoorlogse dieptepunt uit 2002’. Tegelijk weet de kiezer heel goed wat hij inhoudelijk wil: ‘Tegelijkertijd zien we ook een hoge mate van stabiliteit. Het electoraat kent relatief vaste voorkeuren voor beleid over inkomensherverdeling, integratie, en Europese eenwording.’ Niet zo vreemd dat de kiezer niet heel tevreden is met de regerende partijen.

Het bovenstaande verklaart mede waarom regerende partijen extreme vormen van activisme steunen, financieren en op een podium zetten. De welvaartsstaat van na 1945 werkt voor een aantal groepen niet meer. Met name de linkse partijen hebben minder legitimiteit dan voorheen. Ze zoeken naar een instrument om de aandacht af te leiden en tegenstemmen verdacht te maken. Omdat weldenkende en beschaafde mensen tegen racisme zijn is het vrij eenvoudig hen zich verplicht te laten voelen ideologische boodschappen te accepteren die zich als antiracistisch

voordoen.

GroenLinks en D66 hebben inmiddels het 'sociale rechtvaardigheid'-denken en de 'kritische rasttheorie' geïnternaliseerd. CDA en VVD proberen een eigen profiel te behouden met ferme taal over asielzoekers en immigratie, omdat een flink deel van de kiezers – zo meldt ook het NKO 2017 – niet warm loopt voor meer immigratie. Dat wil niet zeggen dat die kiezer ook krijgt wat hij wil, of dat de kiezer bespaart blijft wat hij niet wil. Er is nooit enige behoefte onder kiezers geweest om woke identiteitspolitiek in te voeren.

Verdachtmakingen als instrument voor machtsbehoud

Wie zich openlijk uitspreekt tegen de trend om wokeness tot norm te verheffen is snel mikpunt van verdachtmakingen. De heerlijk dwarse Britse conservatieve journalist Peter Hitchens [beschreef](#) hoe de heersende klasse in Groot-Brittannië zijn tegenstanders inmiddels classificeert als immorele saboteurs. Terwijl een open debat en de mogelijkheid oppositie te voeren toch essentiële onderdelen zijn van een liberale democratie. Revoluties storen zich echter niet aan principes en spelregels van de 'oude' orde.

Een mooi voorbeeld is het onderzoek dat rector Carel Stolker van de Universiteit Leiden gelastte naar de vakgroep Encyclopedie van de rechtswetenschap. Aanleiding was dat GeenStijl.nl onthulde dat hoogleraar Paul Cliteur signalen zou hebben genegeerd dat Thierry Baudet in besloten kring antisemitische uitspraken deed, in zijn tijd als promovendus bij Cliteur én in zijn tijd als partijleider van Forum voor Democratie. Dit onderzoek vindt plaats over de rug van meer dan 30 medewerkers van de Universiteit Leiden die niets met het FVD van doen hebben.

Cliteur was columnist bij televisieprogramma *Buitenhof*, zat in de rechtervleugel van de VVD en was lijstduwer voor de Partij voor de Dieren. Cliteur staat naar eigen zeggen in de traditie van de vrijdenkers en het Humanistisch Verbond. Zit de drang tot revanche bij zijn politieke tegenstanders zo diep juist omdat Cliteur jarenlang weigerde zich te conformeren?

‘Verkeerde’ mensen

Wat dreef de eerder genoemde Leo Lucassen om [in een column](#) de commissie te verzoeken ook islamofobie – een begrip dat veel weg heeft van beschuldigingen als ‘contrarevolutionair’ – in het onderzoek te betrekken? Zou Cleveringa, die zich tijdens de Duitse bezetting in 1940 [uitsprak](#) tegen het ontslaan van joodse collega-hoogleraren als Eduard Meijers, de opstelling van Lucassen richting een collega met een andere mening hebben gesteund?

Verontwaardiging over antisemitisme is in Nederland al decennialang een politiek geladen verschijnsel. Het maakt vaak verschil *wie* de antisemitische uitspraken deed. De verontwaardiging over het antisemitisme binnen het FVD was groot bij commentatoren die stelselmatig doof zijn voor openlijke antisemitische hondenfluitjes binnen de anti-Israël beweging of binnen islamitische groeperingen. Leo Lucassen deed een voorzetje om ook van de beschuldiging van islamofobie een instrument te maken dat exclusief is in te zetten tegen de – in zijn ogen – ‘verkeerde’ mensen.

Is het principe van het ontslaan of wegwerken van hoogleraren op basis van geruchten en bezwaren van collega’s – die tegelijk ook politieke tegenstanders zijn – eenmaal neergelegd, dan bestaat er een sjabloon voor soortgelijke onderzoeken naar andere kritische stemmen binnen universiteiten. Is het denkbaar dat wetenschappers met kritiek op de uitbreiding van bevoegdheden van de Europese Unie, kritiek op de islam of kritiek op de ‘kritische rastheorie’ binnenkort ook op het matje moeten komen omdat ze bij hun collega’s minder populair zijn?

Alles moet in één mal

Doorvoeren van wokeness in het onderwijs is potentieel beschadigend voor het onderwijsniveau en de ontwikkeling van kritisch denkvermogen onder studenten. In delen van het onderwijs krijgen studenten al in toenemende mate te horen *wat* ze moeten denken, in plaats van te leren *hoe* ze zelfstandig kunnen nadenken. Te hopen valt dat die trend slimme en kritische studenten (en leerlingen) juist aanzet tot het kritisch ondervragen van inhoudsloos ideologisch lesmateriaal.

De meeste revolutionaire energie komt altijd los bij verontwaardiging over afwijkingen in eigen kring. In 1984 richt de haat van de staatsideologie zich tegen de verrader Emmanuel Goldstein, een revolutionair van het eerste uur die afweek

van het rechte pad. Vrijwel dagelijks betrapt de woke-beweging tegenstanders én nietsvermoedende medestanders op 'Goldsteinism'. Twijfels, kanttekeningen en verwijzingen naar 'reactionaire' standpunten als de vrijheid van vereniging, de vrijheid van geloof te veranderen (of het geloof af te leggen) en vrijheid van meningsuiting kunnen rekenen op ideologische verkettering. Zo eisen zich links noemende commentatoren regelmatig dat Vrij Links, een gezelschap dat kritisch kijkt naar de intolerante kanten van religies, waaronder de islam, zich conformeert aan de woke-ideologie.

Valse boodschappen van politieke partijen

Een valse revolutie verkondigt valse boodschappen: hij belooft overvloed, waar in de praktijk honger bestaat. Praat over vrede terwijl nieuwe gewapende conflicten beginnen. Pronkt met liefde terwijl in de praktijk repressie bestaat. Een valse revolutie claimt een monopolie op de waarheid terwijl de boodschap zorgvuldig geconstrueerde propaganda is. De slogans zijn nietszeggend, de symbolen vals, de retoriek exact omgekeerd aan de werkelijkheid.

Minister Kajsa Ollongren (D66) kondigde aan in samenwerking met de politieke partij DENK een Coördinator Discriminatie en Racisme te willen aanstellen, gelijktijdig met een op te richten Staatscommissie Discriminatie en Racisme. Het initiatief is vanaf het begin ongeloofwaardig omdat het Turks-nationalistische Erdogan-vehikel DENK erbij betrokken is. De komst van commissies en coördinatoren betekent dat er functies te vergeven zijn aan politieke medestanders, die desnoods in te schakelen zijn om politieke tegenstanders verdacht te maken.

De versmelting van gevestigde partijen en belangen met wokeness is een internationale trend. Het is – uiteraard – begonnen in de VS om een andere trend, '[Global Trumpism](#)', te keren. Mark Blyth, politiek econoom aan Brown University, wijst op de al 30 jaar durende verzwakking van de sociaaleconomische positie van de minstverdienenden. Mede om de uitdaging in 2016 van de progressieve kandidaat Bernie Sanders te stoppen nam de top van de Democratische partij de symboliek van de 'woke'-beweging over. Hiermee spleet de partijtop van de Democraten de progressieve beweging in twee rivaliserende kampen.

Ook in Nederland baseren gevestigde partijen als D66, GroenLinks en ook nog steeds de PvdA hun boodschap deels op het buiten de politieke orde plaatsen van ontevreden (de 'deplorables') met een kwetsbare sociaaleconomische positie.

Waar leidt een valse revolutie toe?

Rationeel denkende mensen begrijpen dat de woke-utopie die GroenLinks en D66 de kiezer voorspiegelen er niet gaat komen. Om Orwell nog éénmaal te citeren: 'one has to belong to the intelligentsia to believe things like that: no ordinary man could be such a fool.'

Een ideologische revolutie met steun van gevestigde partijen en belangen kan wel leiden tot een versterking van de positie van de groep mensen die het in Nederland toch al voor het zeggen had. Filosoof Rene ter Bos wijst in zijn boek *De Corona Storm* op het gevaar dat bestuurders in de coronacrisis hebben gezien dat burgers – indien voldoende door angst beheerst – bereid zijn vrijwillig veel van hun rechten in te leveren. Als het stof van deze valse revolutie is opgetrokken hebben burgers in Nederland vermoedelijk weer wat minder vrijheid van denken, spreken, schrijven en discussiëren. En de mensen die het voor het zeggen hebben zullen grotendeels dezelfde zijn.